

skulde gaa ned til 25 Aar — har erklæret, at hele Forslaget var en Haan mod al Konservatisme. Og naar dette lyder til Højre fra dets Ungdom, kan man jo nok forstaa, at de maa staa fast imod alt, hvad der staar i Forslaget, skønt man jo snarere skulde synes, at dette, at man ikke her i Landet kan nedsætte Valgrænsen fra 30 til 25 Aar, ganske i Mod-sætning til, hvad der ellers er europæisk Statsskik, dog egentlig nærmest var at betragte som en Haan mod den Ungdom, som man ikke anser for tilstrækkelig moden, skønt samme Ungdom dog skal bære Danmarks Trivsel og Fremgang. Men Højre samler i øvrigt sine Indvendinger mod Ordningen af Folketinget i et Krav om Forholdstalsvalgmaadens Indførelse. Derom vil jeg gerne sige, at jeg er ikke nogen varm Tilhænger af Forholdstalsvalgmaaden til politiske Forsamlinger, til Folketinget i dette Tilfælde, og det af den Grund, at naar dog alligevel Beslutninger skal tages med Flertal, er der nogen Mening i — og jeg tror, at jeg mødes heri med den højtærede Konseilspræsident —, at man faar et saa kraftigt Flertal som muligt. Men paa den anden Side synes jeg ikke, at man kan komme ud over, at Mindretallene har et Krav, et Retfærdighedskrav paa at blive repræsenterede, og at der desuden ogsaa er et rimeligt Hensyn at tage til, at man faar Befolkningens Villie udtrykt saa omfattende som muligt. Derfor, naar Enkeltmandskredse bevares, men ganske vist ogsaa kun, naar de bevares — thi jeg er her enig i, hvad jeg tror, den højtærede Konseilspræsident har sagt, at der er en Betyggelse i, at en Kreds slutter sig om en bestemt Mand og hans Program —, naar disse bevares, er jeg villig til at arbejde med til, at Forholdstalsvalgmaaden indføres til Folketinget. Jeg synes ikke, at der er saa særdeles mange Muligheder, om jeg maa have Lov til at sige det, for, hvorledes man skal bære sig ad. Hvis man i dette Øjeblik tager det af Regeringen foreslaaede Antal af Folketingsmænd, nemlig 132, synes det mig, at man nærmest maatte komme til den Betragtning, at man maatte have 24 ved Forholdstalsvalg valgte Folketingsmænd, svarende til de 12 ved Forholdstalsvalg valgte Landstingsmænd, som findes i Regeringens Forslag. Dette maatte saa enten ske saaledes, at man af de nuværende 114 Enkeltmandskredse bortskar de 6, og hvis dette synes for meget eller for uoverkommeligt, maatte der da ske det, at man forøgede Fol-

ketingsmændenes Antal til 136, hvorved man slap for at borttage mere end 2 Kredse. I saa Tilfælde vilde det være rimeligt, om man forøgede Landstingets kommunevalgte Landstingsmænd til 56 og fik 68 Landstingsmænd, altsaa akkurat Halvdelen af Folketingsmændenes Antal, hvilket jeg synes er en Proportion, som Regeringen, og med fuld Ret, sætter Pris paa. Om et saadant Forslag — jeg mener ikke mit Forslag, men overhovedet Forholdstalsvalgmaaden — kan der jo, kan jeg forstaa, forhandles med det Udvalg, som nu utvivlsomt vil blive nedsat om denne Sag. Den højtærede Konseilspræsident ytrede ikke her i Dag nogen Villighed til at forhandle paa dette Omraade; men han har i Folketinget gjort det, og jeg antager, at det er lige saa bindende for ham, som om han havde sagt det her i Dag. Men paa den anden Side tror jeg heller ikke, at det er muligt, at der fra et Udvalgs Side vil kunne stilles de nødvendige Forslag i saa Henseende. Man behøver ganske sikkert Administrationens Medvirkning, og vi tør vel haabe paa, at hvis et saadant Forslag ønskes fremsat fra Udvalget, kan man regne med Regeringens Medvirken til, at det kommer i den bedst mulige Form.

Hvad i øvrigt Folketingets Sammensætning angaar, har jo Højre ikke Særønsker. Jeg forstaaer det saaledes, at Højre er med til at give Tyendet Valgret, skønt det ikke stod i det Forfatningsudkast, vi saa fra Højre, og som blev offentliggjort inden Jul. Man vil dog ikke fastholde en saa barbarisk Bestemmelse som den at gøre en enkelt Beskæftigelse vanærende gennem Grundloven. Hvad Kvinderne angaar, er vi jo fælles om dem, saa der er jo ikke nogen Vanskelighed. Det eneste er, at Højremænd har en mere platonisk Kærlighed til Kvinderne, idet de kun vil give dem Valgret til deres eget Ting, naar de er fyldt 44 Aar. Det er altsaa den Forskel, der er imellem Højremænd og Venstremænd paa dette Omraade.

Naar vi saa kommer til Landstinget, som er det egentlig springende Punkt og den afgørende Sag i hele Lovforslaget, vil jeg derom gerne sige, at jeg er ikke Højre taknemmelig for, at man nu opgiver den privilegerede Valgret — hvis man da overhovedet gør det. Jeg maa sige, at jeg ikke rigtig forstod den ærede Højreordførers (Piper) Fremstilling paa dette Punkt. Saa vidt man kunde se efter Forfatningsudkastet fra Højre, var jo den privilegerede Valgret bortfaldet, og man var egentlig